

Hartaus Markku Karila

Nuori äiti oli tullut virastoon asioimaan. Hänellä oli mukanaan pirteä ja utelias tyttö. Paikalle tuli pitkässä virkapuvussaan rovasti ja istahti tytön viereen. Lapsi katsoi tutkivasti pappia. Hän huomasi liperit ja takin nappirivistön ja kurottautui kohti rovastia. Sitteen hän kosketti takin nappia ja alkoi hitaasti lukea: Pappi, lukkari, talonpoika, kuppari.

Pappi oli tilanteen tasalla ja jatkoi: rikas, rakas, köyhä, keppikerjäläinen. Tytölle jäi mieleen sana rikas. Sitteen hän kysyi, onko kirkko rikas. Minäkin olen miettinyt, millä sanalla meidän seurakuntamme vaurautta kuvaaisi. Jaoimme joku aika sitten jumalanpalvelusryhmien vuoroja. Pappi totesi, että ryhmien nimiä ja toimitusmiehiä ei sitten enää mainita kirkollisissa ilmoituksissa: ilmoittaminen on kallista, ja seurakunnan pitää säästää uutta seurakuntataloa varten.

Köyhältä meno tuntui. Taloa ei kuitenkaan rakenneta pelkillä säästyneillä palstamillimetreillä. Entäs sitten kun talo valmistuisi?

Juhlapäivän saarnassa keuhuttiin järjestöjen merkitystä pitäjän ja seurakunnan elämässä. Kirkkoneuvosto pysyi kuitenkin itsepintaisesti päätöksessään nostaa järjestöjen tilavuokria. Tilavuokrien merkitys seurakunnan taloudessa on varsin olematon: prosentti verran miljoonabudjetista.

Vuokrien nostamisella saadaan toki pienellä summalla paljonkin pahaa mieltä ja tilat entistä tyhjemmik-

si. Vuokrillakaan ei uutta seurakuntataloa rakenneta, vaikka kuinka korotettaisiin. Seurakunta tarvitsee matalan kynnyksen olohuoneen tullaksemme yhteen myös järjestöjen siivittämänä.

Ei ole seurakuntamme keppikerjäläinen, vaikka pienistä mitättömistä puroista yrittää säästää. Viime kirkkoneuvostossa todettiin, että ylimääräistä rahaa säästöissä on yli miljoona euroa, ja sille pitäisi etsiä pankkiiri, joka tekisi tulosta seurakunnalle vielä paremmin kuin omin avuin osaisimme.

Kassan riittävyys on pitkälti yli sata päivää, ja se on monen yhteisön mielestä suorastaan kadehdittava. Kädestä suuhun ei tarvitse elää. On saatu aikaan hyvä pus-kuri, jolla voi varautua yllättäviin menoihin. Niitäkin on odotettavissa.

Seurakunta on ollut uskollinen leiviskän hoitaja. Samoin myös edelliset sukupolvet ansaitsevat kiitoksen kaukonäköisyydestä. Talouden hoidolle kuuluu Matteuksen evankeliumin 25 luvun sana: ”Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija”.

Uusi seurakuntatalo ei kuitenkaan rakennu tuolla miljoonalla. Tarvitaan vakavaa harkintaa seiniin sijoitettaessa ja virkoja täytettäessä. Pappi, lukkari ... - mutta montako. Mikäli ote lipeää näissä asioissa, ei jää sitä käyttöpääomaa varsinaiseen toimintaan ja vielä varsin vakaa talous romuttuu. Pitää säästää vielä enemmän palstamillimetreissä.

Kirjoittaja on juvalainen eläkerovasti.